

**פשעים
ועבירות קלות**

פשעים ועבירות קלות

Crimes and Misdemeanors

ענת מיכאליס לוי, פיתויים (מתוך הסדרה 'ניסינו לקרוא הלוי'), 2008, נייר קלף, רישום וצבע תעשייתי
Anat Michaelis Levi, Temptation (from the series 'we tried to call hello'), 2008, drawing, industrial color

>> עידו שטרן, רומנטיקת ויאטנם, 2003, ווידאו דיגיטלי
Eddo Stern, Vietnam Romance, 2003, digital video

פשעים ועבירות קלות

ניצה פרי

Every work of art is an uncommitted crime / Theodor W. Adorno

האמנות סופגת לתוכה את האלימות כאשר היא מייצגת אותה ובמידה רבה גם משעתקת אותה. אולם, לא פעם היא גם מותחת עליה ביקורת. אם בעבר גיבור המלחמה הוצג באופן הרואי ומעורר כבוד, אזי בימינו הדימוי שלו נשחק, פורק והורכב מחדש לאו דווקא בצורה מחמיאה. ישנם כמה מקרים בהם האמנות ניצבת בפני האלימות ולא מרכינה את ראשה.

הצלמת ההולנדית קלייר פליסי (Felicie) עשתה פרויקט בו הציגה טריפטיכונים של צילומי חיילים לפני, תוך כדי ואחרי שירות של חצי שנה באפגניסטן. כל החיילים טענו בפני הצלמת כי המלחמה לא שינתה אותם, בהתחלה היא האמינה, כך היא מעידה; אבל אז היא צירפה את התמונות זו לזו והמילים הפכו חסרות חשיבות. אום שינריקיו (Aum Shinrikyo) היא כת יפנית המכונה היום אלף. הכת נודעה במעשי טרור שביצעו חבריה, ובראשם הפצת גז קטלני בתחנת הרכבת התחתית של טוקיו במרץ 1995. הסופר הרוקי מורקמי (Haruki Murakami) ניסה להבין בעזרת ראיונות ישירים עם אנשי הכת את עולמם הפנימי של האנשים שנשבו בקסם, באופן זה הוא אפשר לקוראים בספר "אנדרגראונד" לגעת במקום האימה הזה ואולי אפילו לרפא אותו.

הפילוסוף עמנואל קאנט (Immanuel Kant) טוען כי יש להבחין בין היפה לנשגב באמנות: היפה הוא אובייקט מוחשי בעולם אשר עשוי להיות לטעמנו או לא והוא משרה עלינו שלוה ורוגע. הנשגב מהווה קפיצת מדרגה מעבר לצורה הממשית בעולם, הדמיון שלנו מותקף ומכוסה מסך של לא-כולום ורגשותינו הופכים לסוערים. הנשגב הוא עונג שבו אנו שוכחים לרגע מן החושים, מעולם האובייקטים שמסביבנו. שירלי וגנר יוצרת נופים נשגבים ומדומיינים בסטודיו שלה. בעבודות "התפוצצות בצילום ליילי מספר 1 / מספר 1", ו"מס' 2" היא בונה והורסת תפאורה שלמה של אש, עשן וחורבן, כאשר עוצמתו של הנוף מטלטלת את תפיסת הראייה שלנו ומסעירה את הרגש. אין ממד אנושי בעבודות, השמיים חסומים ומלאי עשן, אין אפשרות להיחלץ מן הבכחנליה של ההרס הזה. וגנר מתעתעת בצופה בין מציאות לבין מציאות מדומה, בין החיים לבין הכיליון. האלימות שמתפוצצת לנו בפנים, מזכירה את מתקפת הטרור, דוגמת גל ההצתות בעוטף עזה ובמקומות אחרים ברחבי הארץ, בהם הטבע הירוק נותר

> **שירלי וגנר**, התפוצצות בצילום ליילי מספר 1 / מספר 1, 2016, הזרקת דיו פיגמנטי. באדיבות האמנית וגלריה רוזנפלד

Shirley Wegner, *Explosion in Night Shot number 1 / no. 1*, 2016, archival inkjet print. Courtesy of the Artist and of Rosenfeld Gallery

שירלי וגנר, התפוצצות בצילום ליילי מספר 1 / מספר 2, 2016, הזרקת דיו פיגמנטי. באדיבות האמנית וגלריה רוזנפלד

Shirley Wegner, *Explosion in Night Shot number 1 / no. 2*, 2016, archival inkjet print. Courtesy of the Artist and of Rosenfeld Gallery

טל ברויטמן, אור ירח, 2019, דיו וגואש על נייר
Tal Broitman, Moon Light, 2019, ink and gouache on paper

משקף את תחושת הכבדות, הלוכך והברק של העבודה מעצימים את תחושת קיפאון ויוצרים מניפולציות רגשיות בקרב הצופים בהם.

מכלול העבודות המוצגות בתערוכה של האמנית אנדי ארנוביץ עוסק באלומות ופשעים שנעשו נגד המוחלשים בחברה, בעיקר ילדים ונשים. בסדרה "ACID!" בה נצרכו דמויות נשים, שפכה האמנית חומצה על פניהן (לאחר שעמלה חודשים על הכנתם) כמחאה ואות הזדהות לפעולות אלימות שנעשות מידי יום כנגד נשים ברחבי העולם. אחד התצריבים מתייחס למקרה שהתרחש בישראל, בו גבר בן 51 שפך חומצה על פניה של נערה בת 15 מנצרת, לאחר שסירבה להצעת הנישואים שלו. שפיכת החומצה ע"י האמנית

מפויח וחסר אונים. התהליך שעוברת וגנר החל מן העבודה העמלנית בסטודיו עד לשלב התצלום תובעת מן הצופה את חלקו בחוויה: צפייה ממושכת, חקרנית, משתאה והבחנה מוקפדת בפרטים, עד אשר נשאב הצופה לתוך ענני ההרס המרהיב הזה.

ציוריה של אפרת גל-נור עוסקים בנושאים עכשוויים על ידי העלאת שאלות בנוגע למקומו של אדם ביחס למרחב. נקודת המוצא לעבודות הינה האופן בו אנו חווים ומתבוננים במרחב, בטבע ובארכיטקטורה. בעבודה "ללא כותרת (כחול)" כתם שחור, גדול ואקספרסיבי מכסה את פני הציור, ניתז לכל הכיוונים, מעין אפקט של התפוצצות בלתי מבוקרת באתר בנייה. מנוף זהוב חותך את פני השטח הימניים של הציור, השמיים כמעט חסומים. ענף הבניה ידוע כאחד מתחומי התעסוקה בעלי סיכון גבוה ביחס לתחומים אחרים. שני אירועים מכוננים בתחום הבניה זכורים כאסון המכבייה ואסון ורסאי. באחד, גשר ארעי שהוקם מעל נחל הירקון התמוטט בזמן שהמשלחות האוסטרלית והאוסטרית עברו עליו. בשני, קרסה במהלך חתונה בירושלים רחבת הריקודים שמוקמה בקומה השלישית של אולם השמחות. בשני המקרים נהלי העבודה לא היו תקינים וקבלני הבניה עברו על החוק ונמצאו אשמים, מאחר וביצעו עבודות בניה שלא היו כשירים לבצע. בחירתה של גל-נור בנוף הישראלי כמושא היא בין השאר בשל היותו ממד טעון ודינמי. גל-נור שואפת להרחיב את האקט הראשוני של ציור מקום ספציפי, בתקווה שהציור עצמו יהפוך למקום, אשר ישפיע על גוף הצופה לאור הנוכחות הפיזית שלו.

טל ברויטמן מטפל בסוגיות של פריקת עול באופן קומי ולעיתים אף גרוטסקי. הדמויות בעבודות שלו חסרות מעצורים ועכבות, חוגגות את החיים ואת הרגע בפרט, עד קצה היכולת. על פי ז'ורז' בטאי (Georges Bataille), "החירות היא לא כלום אם אין היא חירות לחיות על קצה הגבולות, שם מתפוררת כל הבנה באשר היא". ברויטמן משוחרר בציור מן הצורך להצדיק ולהתנצל, הציור שלו ספונטני, חצוף ולא מנומס. בעבודה "שיכורים בגלריה" ציין ברויטמן שאחת ההשראות לעבודה הייתה הסרטונים של דאעש בהם רואים איך הם בוזזים ומשחיתים בלי שום סנטימנט שרידים היסטוריים ותרבותיים ובנוסף הדגיש האמן, את אותם תיירים שיכורים המשחררים כל רסן ומתפרעים כשאינם בארצם (לדוגמא: אוהדי כדורגל קיצונים במונדיאל). הדמויות בעבודות שלו מתנהגות לרוב בפראות, חלקן פורעות חוק. לעבודה המתארת מתאגרפים בפעולה הוא קורא "חיות" ומתייחס לאחד מענפי הספורט האגרסיביים והאלימים שיש, אגרוף. על פי מחקרים, הצטברות הפגיעות כתוצאה ממשחקי היאבקות או פוטבול גורמת לנזק והוא חסר תקדים. "בבקשה ודאו שהמוח שלי יגיע לבנק המוח של NFL" כתב דייב דיוורסון" כוכב פוטבול אמריקאי לשעבר, לבני משפחתו ב-2011, רגע לפני שירה בעצמו. אחרי מותו הסתבר שחבלות הראש החמורות שספג כנער, וגם אח"כ כספורטאי, הן שהפכו אותו לפושע. הקשר בין עבריינות לפגיעה מוחית ולגנטיקה הולך ומתבהר במחקרים שנעשו בשנים האחרונות. מחקרים אחרים מגלים שגם לסביבה בעייתית, בעיקר בילדות, יש השפעה על המוח ועל הגנים שעשויה להתבטא בפשיעה בשלב מאוחר יותר בחיים.

בישראל ישנם כמעט מיליון ילדים ונשים אשר כלואים במעגל האלימות, מתוכם 500 אלף ילדים שעדים וחשופים לאלימות מצד הוריהם, לעיתים על בסיס יומיומי. בעבודה של בתיה מלכא תינוק אזור בשלשלאות המחוברות לכדור אסירים. הכדור מעוטר בהרפסים ילדותיים עם צבעים רכים ועליו כתוב: "ילד קטן של אבא" (שם העבודה), משפט שלכאורה נשמע תמים ונאמר כמחווה של אהבת הורה לילד, אלא שהמבע המיוסר של התינוק, ידיו המושטות קדימה הזועקות לעזרה, השרשראות הכרוכות סביב צווארו וגופו, כל אלו מונעות ממנו לזוז ומחזקות את התחושה שהתינוק חשוף לאלימות. החומר הקרמי

הרסה את התצריב והותירה בו צלקת, כזו שנושאות נשים רבות בגופן ובנפשן כתוצאה משימוש באלימות קיצונית. בעבודה "UNDERNEAT" מתייחסת ארנוביץ לתופעות שונות הקשורות למנגנוני הכוח והכסף של העולם החרדי והחברה החילונית ולא מהססת לבעוט בבטן הרכה של הממסד. גורלן של נערות ואף נשים אלו נקבע על ידי הממסד האורתודוקסי עוד בינקותן, בהיותן ילדות קטנות נאסר עליהן לרכב על אופניים מעל גיל 5, או לשחות מעל גיל 3 בחברת מבוגרים. הפיכת ילדה קטנה לחפץ מיני שיש להסתירו, היא שעשויה לעורר סטייה מינית, טרנסגרסיה (חילול גבול) כמו לדוגמא, גילוי עריות ופדופיליות. זהו מהלך חתרני שנועד לפרק את שלמותו של הגוף, לאיים על הטוהר של הצורה, לחתור להיברידיוציה מתמדת של הגוף הפיזי ושל הגוף החברתי. השמלה בעבודה מייצגת אמנם ילדות ותום, אך גם את הקיפאון המחשבתי של עולם ההלכה היהודית האורתודוקסית.

הנשים בעבודות של **ענת מיכאליס לוי** בוהות ודוממות, הן משתקפות ועולות מתוך הנייר הטבול בצבע תעשייתי סגול או מתוך הלילנולאום הזול. בעבודה "נקורת מבט" רואים בצד שמאל של המצע חבורה של חמישה גברים לבושים בחליפות ומצד ימין אישה בתנוחה רכונה לאחור משירה מבט לצופה. לגברים מבט זאבי, לאישה מבט מיוסר, פרברטי משהו. מחבר ביניהם רישום אגרסיבי בעט. על המרפק של האישה צורה של עין, הסימן הזה חוזר בכמה מעבודותיה של מיכאליס לוי. ברישום מהסדרה "פיתוים" ניצבת נערה, ספק אישה כאשר בצדו הימני צבע תעשייתי סגול, על ברכיה ועל כתפה הימנית צורה של עין, רות גולן מציינת במאמרה "בין העין למבט, בין סירוס לעקירה" את ההבחנה של לאקאן (Jacques Lacan) בין המבט לבין פעולת הראייה, הקוראת תיגר על ההבחנה הדיכוטומית בין פנים וחוץ. עבור לאקאן, הנראה הוא מסך של מסמנים, אשר מה שהוא מסתיר למעשה הוא המבט עצמו – אחד מהאובייקטים הראשוניים והאבודים של הדרך. באמצעות הפשרה האסתטית האמן מבקש להתמודד עם הממשי המציף מתוך הקרעים במסך ומעורר אימה. הגברים שניצבים מעל האישה בעבודת הלילנולאום, הם ספק פנטזיה ארוטית שלה, ספק חלום בלהות, אך הם שולטים בה ככל אחד מהמצבים. האם היא פוחדת להיטרף כמו אותו פציאנט של פרויד בחלום הזאבים? או להיסחף לשילוב ממכר של עונג וסבל? אותם סימני אלימות, בעתה, כאב, חוזרים באופן סדרתי ברישום הרפיטטי והאגרסיבי על גבי הדמויות, הן בעבודות הלילנולאום והן בעבודות הנייר, כאשר מיכאליס לוי מובילה אותנו גם למסע בעקבותיה של העין.

המעגליות של ההרס, היצירה ושוב ההרס, מתקיימת גם ביחסים בין האמנות לאלימות. כל עוד תהיה אלימות, תמיד תהיה אמנות וחוזר חלילה. עקבות וסימני השחתה ניתן לראות בדיוקנאות העצמיים של **יונתן הירשפלד**, אשר פניו נבלעות בצירור על ידי פעולות של מחיקה ושרבוטים. ביצירה "רישום מחוק של וילם דה־קונינג" (1955), מחק רוברט ראושנברג את הצירור המופשט הקודם לו במחיקה המשאירה סימנים ועקבות של המחוק. אותו אקט סימבולי של רצח אב שביצע ראושנברג, מעלה שאלות לגבי החירות של האמן ביחס ליצירה שלו וביחס לאמנות. הירשפלד, מכסה ומגלה, קובר את עצמו מתחת לצבע אך עדיין נוכח. האיזון בין השניים, בין הגילוי וההסתרה, בניית הדיוקן וההשחתה שלו הוא המעמד הכפול של האמן הקיים ע"י נוכחותו שלו כאשר בבסיסה ההיעלמות.

האם הצירור של הירשפלד הוא מראה או מסכה? במסותיו הביקורתיות של אוסקר ויילד (Oscar Wilde) המסכה היא אפיונה המובהק של האמנות. ויילד אמר ש"אמנות – יותר משהיא מראה, היא רעלה" (במשמעות של מסכה). כולנו סבורים באופן כלשהו שבאמנות יש סוד שאינו ניתן להתרה. ביצירה "ללא

כותרת" נגלית במערומיה דמות נשית בפרופיל, כפופה ומבווישת שצוירה על בסיס צילום פורנוגרפי באנגליה הויקטוריאנית. האם מדובר באובדן פושע של תמימות, ומי מאבד אותה: האובייקט, האמן או שמא האמנות?

העבודות של **רקפת וינר עומר** מרהיבות בחומריות העשירה והמענגת שלהן ובאותה עת, טורדות מנוחה. בעבודה "לס" דמות אנושית וחייתית מנגנת בגיטרה. מבנה הפנים והשיער מזכירים רעמה של אריה, מבנה הגוף גברי, הפנים והשיער מדממים, סימני גריד ואלימות חרוטים מתחת לאף. העורפות החומרית פוצעת את הדמות ויוצרת אי נחת בלב הצופה ואף משדרת אי נחת עצמית של האמנית. הדמות מוצפת בנוזליות מבטאת עצב וכאב, הדמעות זולגות על פני הצירור הנע בין הפרברטי לאסתטי. האם כופה האמנית בכוח את הצירור על המתבונן? בישירות, בתשוקה וכנות בלתי מתפשרת? ההתענגות על האסתטי מתגלה כהתענגות על האלימות וכאלימותה של ההתענגות.

על פי "פילוסופיית הכאילו" שפותחה זמן קצר לפני מלחמת העולם הראשונה בידי הפילוסוף הנס וייהינגר (Vaihinger) גם הנחות וטיעונים פיקטיביים הם בעלי תוקף וערך מדעי. תופעת הנוכלות אינה ייחודית לגרמניה הוויימאריית, אך אין ספק שעל רקע מלחמת העולם הראשונה והמשברים שליוו אותה היא הייתה כר פורה להופעתם של נוכלים רבים מסוגים שונים. המינוח "תודעה כוזבת" מתייחס לשכבות באוכלוסייה שנפלו קרבן לפוליטיקה המבוססת על תעמולת המונים. פשע ההונאה. לבני האדם יש נטייה אנושית לרצות להרוויח הרבה כסף ומהר. לפעמים הנטייה הזו גורמת לנו לאבד מנגנוני בקרה חיוניים ובעיקר את היכולת לשפוט מצבים בצורה רציונלית וצלולה, לדוגמא: ברנארד מיידוף, במה שידוע כהונאת פונזי. בעבודת הווידאו "חופשה איומה" של **רועי מנחם מרקוביץ'** הוא מתרגם אימייל עוקץ בו אנשים מבקשים עזרה כספית דחופה לאחר שנשדרו במהלך חופשה. קיימים סרטוני וידאו בהם מככים קורבנות העוקץ שתיבות הדואר האלקטרוני שלהם נפרצו. מרקוביץ מתעתע בצופה דרך הדרמתיות, הפאניקה והתגובות המוגזמות אותם מביעים קורבנות העוקץ. ההבחנה בין רמאות, נוכלות, לבין אמת ומציאות מטשטשת ונשאלת שאלה מהותית לגבי הקלות הבלתי נסבלת של החדירה לפרטיות ועל אמינות המידע.

גוף העבודות "בבית המשפט" של **ירון לפיד** הוא סדרה אינטימית של תחריטים המבוססת על תצלומי חדשות של חשודים המובאים למשפט. אף על פי שלא רואים את פני הנאשם, שפת הגוף שלו משקפת אשמה, פחד, בושה וניסיון חסר תועלת להימלט מהמצלמה ולא להיחשף לעיני הציבור. האפקט שנוצר בעיני הצופה הוא של סתירה בין המצב השביר שחושפות הג'סטות של הנאשם לבין הידיעה על פשעים שלא פוענחו עדיין. לפיד בוחן באופן פואטי ורגיש התנהגויות של אנשים ברגעיהם הפרטים ביותר, מבעד לפריומה רחבה יותר של חשיפה לציבור. תחושות הניתוק ואי הנוחות שמשקף הנאשם יוצרים אי נוחות ורגשות אשם בקרב הצופה עצמו שניצב בעמדה מציצנית וחקרנית. גוף העבודות מעורר מחשבה ושאלה, מה גורם לחלק מאתנו לשמור על קודים מוסריים מסוימים ולאחרים להפר אותם?

העבודות של **ענבל מנדס־פלור** עוסקות בהיבטים אמנותיים של מחאה פרטית וציבורית, והיא מתמקדת בהתייחסות לאירועים המצביעים על החברה המורעלת שבה אנו חיים כיום, חברה עם גנים של רוע ואכזריות אטומה. בעבודה "האסיר מאבוגרייב" הבעת הפנים של הדמות מזכירה סמיילי ומבטאת שמחה וחופש, אך המבט נקמני ומסגיר הן את הכאב והאלימות החבויה בו, והן זו המתפרצת דרך הצבעוניות והכוחניות שמפגין הצירור. האמנית מקצינה את הבעת פניו ושפת גופו של האסיר, כעדות לזוועה, יריות

והתעללויות מחרידות שחווים אסירים מכלא אבו גרייב בו מחזיקה ארצות הברית אסירים עיראקים. בעבודה "ההורדה מן הצלב" שוטרם נוטלים בכוח אישה עירומה המשיכה לאלימות במאבק זועם, אלים, בוטה ונקמני. מנדס פלור שואבת השראה מנשים אלו הפועלות כאן ועכשיו: אמניות ומנהיגות מאבק חברתי המחוללות תיקון וריפוי לחברה ולתרבות.

העבודה *Vietnam Romance* של עידו שטרן הופקה מחומרים בסביבת המחשב כמו: משחקי מחשב, גרפיקה ומוסיקת פופ. שטרן ששירת בצה"ל, חי כיום בארה"ב אובססיבי למשחקי וידאו ומחשב ומחובר מאוד לתרבות דיגיטלית, הופך את הקונפליקט ההיסטורי ואת המלחמה למיתוס. השילוב של סצינות מעולם הקולנוע (דוגמת ההליקופטר הנוחת על הקרקע מהסדרה מאש) עם המוסיקה הנוסטלגית של שנות השישים, יוצרים מעין פנטזיית מלחמה וסוחפים את הצופה לטיול נוסטלגי המדמה משחקי מוות בשדה וירטואלי, דרכו ניתן להריח את הדשא, את הגשם הויאטנמי יחד עם האלימות המשפריצה לכל עבר. במחקרם של בראד שיז וויליאם גראציאנו (Sheese, Graziano) מציינים החוקרים כי חשיפה למשחקים אלימים מעוררת תסריטים מנטליים הקשורים לאלימות ופשיעה האצורים בזיכרון. הפיכתם של התסריטים המנטליים האלימים לפעילים משפיעה גם על תהליכי הערכה וקבלת החלטות, ובסופו של דבר מפחיתה התנהגות פרו-חברתית ומגבירה התנהגות אנטי-חברתית. יחד עם זאת, מחקריים ערכניים שבוצעו לאחרונה מעידים שמשחקי הפעולה (משחקי המחשב מן הסוג הכרוך בירי אינטנסיבי) משפרים את התפיסה, את הקשב וכמה יכולות קוגניטיביות אחרות. שטרן מתעתע אמנם בחוויית הצפייה שלנו, אך יש לזכור הרבה מהאלימות הגרפית במשחקים אלו היא פוגענית ומופנית כלפי מי שהיו קורבנות אמיתיים. התערוכה "פשעים ועבירות קלות" בוחנת מחד, את אופני פעולתם של מנגנונים בחברה שלנו: ארגוני פשע, טרור, עברייני הון וצווארון לבן, פשיעה בצבא, בתא המשפחתי, אלימות מינית, פשיעה בעולם האמנות ועבירות נוספות. מאידך, התערוכה בודקת כיצד האמנות מייצגת רובד זה של האלימות וכיצד היא ניצבת מולה ומגיבה אליה.

אפקט הרוע, חוסר עכבות, סטייה ונטייה למצבי קיצון, הם רק כמה מן התופעות המביאות לפגיעה בכוחו של הפרט ובעצמיותו והיחלשותו מול החברה. סרטו "היסטוריה של אלימות" של הבמאי דיוויד קרוננברג (Cronenberg) מזעזע בין השאר, מפני שהוא מרעיד דווקא את היסודות היציבים ביותר של חיינו: האמונה שאנחנו מכירים את המשפחה שלנו. האלימות על פי קרוננברג טמונה בכלנו, אנחנו יכולים להתאפק, להסתתר, להתנהג באופן מעודן ותרבותי, אבל היא רובצת בתוכנו. אפשר לרסן אותה אבל אי אפשר לדכא אותה. מהו הגבול בין החירות של הפרט והבחירה להפר גבולות, לבין חילול כבוד האדם? האם העיסוק בסוגיית המוסר, הינו עיסוק בערך ודימוי שנשחק בחברה שלנו?

משתתפים: אנדי ארנוביץ, אפרת גלינור, בתיא מלכא, טל ברויטמן, יונתן הירשפלד, ירון לפיד, ענבל מנדס-פלור, עידו שטרן, ענת מיכאליס לוי, רועי מנחם מרקוביץ, רקפת וינר עומר, שירלי וגנר

ניצה פרי, אוצרת

ענבל מנדס-פלור, ההורדה מהצלב, 2015, ספריי, פוסקה ושמן על נייר
Inbal mendes-flohr, The Descent From The Cross, 2015, mixed media

יונתן הירשפלד, דיוקן עצמי, 2016, שמן על בד מודבק לעץ
Jonathan Hirschfeld, Self Portrait, 2016, oil on canvas glued to wood

יונתן הירשפלד, ללא כותרת, 2016, שמן על בד
Jonathan Hirschfeld, Untitled, 2016, oil on canvas

בתיה מלכא, ילד קטן של אבא, 2014, חומר יציקה קרמי לתוך תבניות גבס עיבוד ידני, זיגוג, שריפה, הדפס קרמי
Batia Malka, Daddy's Little Boy, 2014, ceramic slip cast, glaze, decals

[למעלה / above]

ענת מיכאליס לוי, נקודת מבט (פרט), 2019, חלקות לינולאום ורישום
Anat Michaelis Levi, Point of View (detail), 2019, linoleum, drawing

[מימין / on the right]

ענת מיכאליס לוי, פיתויים (מתוך הסדרה 'ניסינו לקרוא הלוי'), 2008, רישום וצבע תעשייתי
Anat Michaelis Levi, Temptation (from the series 'We Tried to Call Hello')
 2008, drawing, industrial color

טל ברויטמן, שיכורים בגלריה [מתוך סדרה: 'וריאציות עם פיסול'], 2016, שמן על בד
Tal Broitman, Drunks in Gallery [from 'Sculpture Variations'], 2016, oil on canvas

טל ברויטמן, חיות, 2019, דיו וגואש על נייר
Tal Broitman, Animals, 2019, ink and gouache on paper

טל ברויטמן, שוט, 2014, שמן על בד
Tal Broitman, Shot, 2014, oil on canvas

רקפת וינר עומר, ללא כותרת, 2010, שמן ספרי ודיו על בד
Rakefet Viner Omer, Untitled, 2010, oil spray and ink on canvas

רקפת וינר עומר, גענוע, 2010, שמן ספרי ודיו על בד
Rakefet Viner Omer, Longing, 2010, oil spray and ink on canvas

רקפת וינר עומר, לט, 2010, שמן וספרי על בד
Rakefet Viner Omer, Less, 2010, oil and spray on canvas

אנדי ארנוביץ, ACID!, 2013, תצריב חומצה חיה, אקוטינטת סוכר
Andi Arnovitz, ACID!, 2013, etching, spit bite, sugar lift, aquatint

אנדי ארנוביץ, Crushed, 2016, הדפס אקוונטינטה, שיין קולה
Andi Arnovitz, Crushed, 2016, etching, aquatint & chin colle

רועי מנחם מרקוביץ, חופשה אימה, 2013, ווידאו
Roy Menachem Markovich, Terrible Vacation, 2013, video

עידו שטרן, רומנטיקת ויאטנם, 2003, ווידאו דיגיטלי
Eddo Stern, *Vietnam Romance*, 2003, digital video

> ירון לפיד, נהיגה בשכרות והריגה בשוגג, 2015, תחרית
Yaron Lapid, *Drink Driving and Involuntary Manslaughter*, 2015, etching

ירון לפיד, פרסום דבר תועבה, 2015, תחרית
Yaron Lapid, *Obscene Publications*, 2015, etching

ירון לפיד, הריגה, 2015, תחרית
Yaron Lapid, *Manslaughter*, 2015, etching

אפרת גל-נור, ללא כותרת (כחול), 2009, שמן על בד
באדיבות אוסף דובי שיף, תל אביב
Efrat Galnoor, *Untitled (Blue)*, 2009, oil on canvas
Courtesy of Dubi Shiff, Art Collection

אפרת גל-נור, קופים, 2018, שמן על בד
Efrat Galnoor, *Monkeys*, 2018, oil on canvas

ענבל מנדס־פלור, האסיר מאבוגרייב, 2018, שמן על בד
Inbal mendes-flohr, The Prisoner of Abu Ghraib, 2018, oil on canvas

פשעים ועבירות קלות | אוצרת: ניצה פרי

אמנים: אנדי ארנוביץ, אפרת גל־נור, בתיא מלכא, טל ברויטמן, יונתן הירשפלד, ירון לפיד,
ענבל מנדס־פלור, עידו שטרן, ענת מיכאליס לוי, רועי מנחם מרקוביץ, רקפת וינר עומר, שירלי וגנר
עיצוב: דפנה גרייף | הדפסה: ע.ר. הדפסות בע"מ

על העטיפה: **אפרת גל־נור, זברות, 2018, שמן על בד**
On the cover: **Efrat Galnoor, Zebras, 2018, oil on canvas**

ינואר 2020, בית האמנים, תל אביב

עמותת
הצידים
והמסלים
תל-אביב